

באר בשדה

גליון תורני מבית המדרש דקהל שטפנשט • מהנעשה ונשמע במוסדות שטפנשט

באר חפרה שרים

ילקוט מתורת רבותינו הקדושים זיע"א בפרשת השבוע

פרישות מכל גשמויות בעת עבודת התפילה

אָמַר אֵל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאַמְרַת אֱלֹהִים לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעֵמִי (כא. א) הדרה לעובדי ה' שרוצים לעבוד לבורא ב'ה, שהם נקראים 'בני אהרן' אוהבי שלום ורודפי שלום, היינו השלימות, 'לנפש' היינו התפלה, כענין 'אשפוך את נפשי', ועליהם מוטל 'לא יטמא בעמיו' כלל, היינו שיהיו מופרשים ומובדלים מכל איש, ומכל גשמויות.

(הרה"ק רבי פנחס מקאריץ זי"ע)

הכהנים המה אות ודוגמא לכל ולכן יזהרו מזלזול בשום דבר

אָמַר אֵל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאַמְרַת אֱלֹהִים לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעֵמִי (כא. א) כתב ברש"י 'אמור ואמרת' להזהיר גדולים על הקטנים, והיינו להזהיר את הגדולים שלא יזלזלו בדברים הנראים קטנים ערך מפני שהכהנים צריכים להיות לאות ולדוגמא, מפני שהכל מסתכלים עליהם וכולים עי"ז לגרום לחילול השם.

(דברי אשר)

זהירות ממידת ה'גאווה'

אָמַר אֵל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן וְאַמְרַת אֱלֹהִים לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעֵמִי (כא. א) ופירש רש"י הק' להזהיר גדולים על הקטנים, ופירש שהכתוב בא להזהיר אפילו לאנשים גדולים בני אהרן שגם מי שגדול מחבירו במעלות הן בתורה ותפלה ומצות והן בשאר חכמות, צריך להיות נזהר מאוד שלא יתגדל על חבירו הקטן שאין לו המעלות שלו, וזהו להזהיר גדולים על הקטנים, כי הנכשל ח"ו במדת הגאווה גורם בזה טומאה לנפשו, מכל העבירות שבעולם, לפי שמסלק השכינה מעליו, כמאמר חז"ל (ערכין טז) אין אני והוא יכולין לדור בעולם, וזהו 'לא יטמא בעמיו'.

(אמת ליעקב - רבינו הק' האדמו"ר מסאדיגורה זי"ע)

הגאווה מטמאה את הנפש עד מאוד

לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעֵמִי (כא. א) משה רבינו ע"ה נצטווה להכניח ולהזהיר גם הגדולים בתורה ויראה, על מדת הקטנות והענוה לכל יכשלו ח"ו במדת הגאווה, כי זה גורם טומאה לנפש יותר מכל העבירות שבעולם, לפי שהשכינה בורחת ממנו, כמאמרם ז"ל אין אני והוא יכולין לדור אחד (סוטה ה) וזהו שמסיים הפסוק 'לנפש לא יטמא בעמיו' שע"י מדת הגאווה הוא מטמא את נפשו ויירד ממדרגתו למדרגת 'העם' ומעתה הרי הוא כעמא דארעא ואין לו שום יתרון ומעלה מתורתו ועבודתו כלל.

(רבינו אדמו"ר מסאדיגורה זי"ע)

דרכי עבודת ה' ודרכי הנהגת הבית

לְנֶפֶשׁ לֹא יִטְמָא בְּעֵמִי: כִּי אִם לְשֹׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו (כא. א) הרה"ק הרבי ר' מנדל מריימנוב זי"ע דיבר בקדשו ודרש את הכתוב, שלא יטמא נפשו ע"י קרירות בעבודת ה' שהיצה"ר מקרר אותו ומביאו ח"ו לעצלות ועצבות, וביאר ד'עמיו' מלשון גחלים 'עוממות'. דיינו שבעניני

עבודת ה' יתלהט עצמו בחמימות יתירה, ולעומת זאת בעניני הבית היינו 'כי אם לשאר' ואין שארו אלא אשתו, שם אדרבה יפעול בקרירות ובמתנות ביותר.

(אילנא דחיי)

זהירות בכבוד הכהנים

וְקִדְשְׁתוּ כִּי אֶת לֶחֶם אֱלֹקֵיךְ הוּא מִקְרִיב (כא. ח) בנוהג שבעולם אדם המתפרנס מן הציבור עיני הכל מביטים עליו באופן נחות ומזלזל, ולכן הוזהרנו כאן לקדש את הכהן אעפ"י שהוא אוכל לחם הציבור אבל משולחן גבוה הוא זוכה, ולא משלך. ויתכן גם שזה מה שאבן עזרא מדגיש וקדשתו במחבה ובדיבור, כי ע"פ רוב מכבדים את המנהיג הרוחני רק מן השפה ולחוץ...

(אמרי חן)

מצורף גליון מיוחד סגולת שלום כראהבישט ל"ג בעומר

מורינו הגה"צ רבי זושא הורוביץ שליט"א בהדלקה המסורתית עם ילדי הת"ת שטפנשט אלעד

אש התלהבות דקדושה מכלה את רועם התלהבות החטא

וְכַת אִישׁ בְּהוֹן כִּי תַחַל לִזְנוֹת אֶת אִבִּיהָ הִיא מַחֲלֵלָת בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף (כא. ט) כתב רבינו הבארדיטשובער זי"ע דידוע כשאדם חוטא חס-ושלום עושה פגם למעלה, ונותן כח לקליפות. והרפואה לזה לשרוף את החיצונים, וע"י מה? על ידי שמתלהב להבורא ברוך הוא ובורוך שמו, כי ההתלהבות היא באה על ידי החטא, מחמת שחטא והיה במחשבות חשכות. וזה פירוש הכתוב: 'ובת אש כהן' כו' כלומר 'הנשמה' כדאיתא בזהר הק', 'כי תחל לזנות את אביה היא מחללת' שעושה פגם למעלה, ונותן כח לחיצונים, והרפואה היא 'באש תשרף' פירוש על ידי התלהבות שמתלהב אח"כ לעבודת הבורא ברוך הוא ושב על החטא שחטא, ועי"ז ישרפו כל הקליפות אמן.

(קדושת לוי)

קדושת ומעלת פרנסי ישראל משל אחיהם בני ישראל - גדלהו משל אחיו

וְלֹא יַחֲלֹל אֶת קִדְשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִימְנוּ לָד' (כב. טז) חז"ל הק' דרשו בפסוק 'והכהן הגדול מאחיו' (יומא יח).

שיהא גדול מאחיו בה' דברים, ואם אין לו, גדלהו משל אחיו, דלפעמים אין הכהן עצמו גדול מאחיו, אבל כיון שנבחר לכהן גדול והעם חפצים בו והעלוהו לגדולה, זוכה על ידם להיות גדול מאחיו, וכדאיתא במדרש 'אפילו קצר ונעשה מלך נעשה ארוך'. וזה היה מחלוקת וזה היה על משה קרח על משה ואהרן באומרים: מה שזכיתם לגדולה ולמדרגה נשגבה, לא בכוח עצמכם כי אם מחמת שכל העדה כולם קדושים, אם כן 'מדוע תתנשאו על קהל ה', מדוע ההתעלות וגדלות שלכם הוא 'רק' ע"י קהל ה'? אמנם באמת יהיה אין שיהיה, בין אם פרנס הדור הוא קדוש מרחם ובין שנתקדש לאחר שנתמנה פרנס הציבור, כיון שבא לקדושת הגם שאין זה קדושת עצמו כי אם זכות הרבים תלוי בו אסור לחללו ולנהוג בו בזיון, וזהו 'לא יחללו את קדשי בני ישראל' את אשר ירימו לד', היא אזהרה לא לחלל ולפגוע במנהגי ישראל.

הגם שאין להם קדושת עצמם רק מה שבני ישראל הרימו אותם אעפ"כ צריכים להיות זהירים בכבודם.

בית הכנסת לתורה ולתפילה שטפנשט
כולל אברכים לעיון - לפעמי' צ'
כולל אברכים להוראה - אחיעז'
רחוב מרשי"ל 13 בני ברק

תלמוד תורה
"תורת אמת" שטפנשט
ניו יורק
כתובות ת"ת
מכירת ש"ב קטנה כלל הסודות
ה"ר"ח 33, אלעד
בית הכנסת

בית שטפנשט - גבעתיים
בבית הגזיק שטפנשט
רחוב מרשי"ל 13 בני ברק
כולל אברכים - בית מדרש
"מרכז מורשת לנערים"

הכנסת אורחים ואש"ל ברוניצה
לקצות ויחידים - במועצת מראש
סניף קבר האדמו"ר הראשון שטפנשט
רחוב מרשי"ל 2 בני ברק - רומניה

מקוה טהרה

מפעל קטחא דפסחא
וקטחא דשבתא
עור וסיוע לטיפות ברכות בימי
ההמש"ת והשבת.

אור מתתיהו
ש"עורי תורה ברחבי הארץ, נכס חיוני
וערבי ידוע לעם בשבועות, בהשתתפות
גדולי המופתים ומבין הרבים

הספירה התורנית ומוזיאון
להנצחת יהדות רומניה
וזכר הצדיקים שטפנשט.

מכון תורני
"תורת אמת" - שטפנשט
להוצאת כתבי רבותינו הקדושים
לכית שטפנשט - רחוב - והחבר רומניה.

מפעל האנציקלופדיה
לחכמי רומניה

מספרי המכון ניתן להשיג
במשרדי המוסדות:

אנציקלופדיה מלכות שטפנשט בית
אמונת אמת - שטפנשט
רש"י קדוש - רחוב
מנהל מלכות - יסין
עלי זכר
ח"י עניני בריית מילה,
ח"י עניני חלהקה,
ח"י עניני ששואו ומועצת סאני,
ח"י עניני פירון וכן קבוצות לשבועות חיל
ולכ"י עניני - מרכז ולימוד
- מנור של משיח - ננוי שטפנשט מתיקים
אלבום עם שני דיסקים

י"ל על ידי מכון
"תורת אמת שטפנשט"
הצטרפו לקבלת הגליון כל שבוע
ברוא"ל: 7172759@gmail.com
טלפון: 03-579-03-03
פקס: 03-616-5110

הגם שאין להם קדושת עצמם רק מה שבני ישראל הרימו אותם אעפ"כ צריכים להיות זהירים בכבודם.

(חומת אריאל - הרה"ק מלנצהוט זי"ע)

בנים לה' - בכל מצב

אֱלֹהִים מוֹעִיד ד' מִקְרָאֵי קִדְשׁ אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם (כב. ד) כתיב בפר' ראה 'בנים אתם לה' אלקיכם' ודרשו שם חז"ל 'אתם' אדם - אותם קרי ביה, אתם אפילו שוגגין אתם אפילו מזידין. והנה כאן נאמר מפורש אתם, והנה בפרשתנו בודאי יש לדרוש דכתוב מפורש 'תקראו אתם' יש לדרוש אפילו שוגגין ואפילו מזידין עם כל זאת בנים אתם לה' אלקיכם.

(הרה"ק האדמו"ר רבי יצחק מבאהוט זי"ע)

ימי הספירה - הכנה לקב"ה

שבע שבתות תמימות תהינה (כ.כ. טו) "שבע" נוטריקון: שבעות ב'כורים עצרת, שהן ג' שמות של זמן מתן תורתנו, והרמז שימי הספירה הם ימי הכנה לקבלת התורה בחג הנקרא בג' שמות הנרמזים בתיבה 'שבע'.

(פרי חיים - הרה"צ ר' חיים יעקב מקאמראנא זי"ע)

להיות מוכן ליום הדין הגדול

וספרתם לכם ממחרת השבת (כ.כ. טו) ספירה מתפרשת גם כ'בהירות' מלשון ספיר והלום, וזה 'וספרתם לכם' שיהיה לכם בהיר וברור 'ממחרת השבת' כאילו יום המחרת הוא כבר 'יום שכולו שבת' ועתיד אתה ליתן דין וחשבון, ולכן עליך לקיים שוב יום אחד לפני מיתתך.

(מראה יחזקאל - קארלסבורג)

לזכר את הגשמיים

וספרתם לכם ממחרת השבת (כ.כ. טו) את התיבות 'וספרתם לכם' דרש רבינו הרה"ק 'האזהב ישראל מאפסא' זי"ע מלשון ספיר ובהירות את ה'לכם', היינו להאיר את בחינת 'לכם', הדברים הגשמיים הנקראים בבחינת 'לכם', לזכר אותם שיהיו לה' לבדו, לאכללא שמאלא בימינא. וכן דרש את הפסוק 'והותרך ה' אלקיך בכל מעשה ידך' (נצבים ל ט) היינו שכל מעשה ידך יהיה המכוון בהם 'אל ה' אלקיך'.

(אור יהושע)

שבע שבתות - עבודת ימי הספירה

וספרתם לכם ממחרת השבת מיום ה'אזהבם את עמך התנופה שבע שבתות תמימות (כ.כ. טו) סיפר כ"ק האדמו"ר בעל 'עקבי אבירים' זצ"ל מסאדיגורה: מסופר שדו"ר הרה"ק רבי מנחם נחום משטפנשט זי"ע נכנס פ"א לביהמ"ד בליל 'ניטל' וראה שם קבוצה מאברכי חסידי שוישבים ומשחקים במשחק ה'דמקה', וכשראו את רבם עומד לפנייהם נעמדו ממקומותיהם ואחותם רעדה על שתפסם בקלקלתם, ושאל אותם אם הם יודעים את כללי המשחק והבינו שברצונם לומר להם דבר, שתקו והמתינו למוצא פ"ק, ואמר שלח ללמוד משחק זה שלכל אחד ישנה דרך שבה התחיל לרקוד בה יוכל לילך, טוב להניח שיקחו ממנו אחד, עבור שלאחמ"כ יוכל הוא ליקח שנים, יש לילך תמיד לפנים ולא לאחור, עדי יבוא לתכלית הנרצה לבוא למעלה, וכיון שבא למעלה יכול לילך כרצונו, ע"כ. וניתן לאמר שכזאת היא גם עבודתנו בימי הספירה היא לתקן את המדות על ידי 'אתערותא דלתתא' בהוספה בעסק התורה ובתקון המידות, ועי"ז נהיה 'אתערותא דלעילא', כפי שאנו רואים אשר יום א' דפסח נקרא 'שבת', 'וספרתם לכם ממחרת השבת', שהקב"ה השפיע עלינו מוחין וגדלות ומיום שבת זה שהיא קביעא וקיימא מבריתא העולם, ועי"כ אפשר להתעלות מעצמיות בימי ספירת העומר ולהיות מוסיף והולך עדי נבוא לקבלת התורה, וגם לכן נקראו ז' שבתות אלו שבע 'שבתות' ואילו בפר' פנחס נאמר 'בשבועותיכם' וכן בפר' ראה נאמר 'שבעה שבועות תספור לך', כי בתחילה היה בחינת 'שבת' דהיינו אתערותא דלעילא, ועי" האתערותא דלתתא של התמודד בדרך תיקון המידות נעשים 'שבועותיכם' דהיינו 'שלכם'.

(אמונת אמת - שטפנשט)

לכל דבר צריך סייעתא דשמיא

עד ממחרת השבת השביעית תספורו חמשים יום וקשה דהרי לכאורה מונים רק מ"ט יום? אלא דהקב"ה משלים המנין, כהא דמצינו 'אולי יחסרון חמשים צדיקים' גו' ופירש רש"י שם 'ואתה צדיקו של עולם תצטרף עמהם' והענין בא ללמדנו שלכל דבר צריכים סייעתא דשמיא, שכביכול הקב"ה יצטרף ויסייע, ואלמלא הקב"ה עוזרו אינו יכול לו וכפי מה שהאדם מכין את עצמו כן זוכה לסייעתא דשמיא.

(אמרי אמת - כ"ק האדמו"ר מגור זי"ע)

דרכי עבודת הצדיק

וספרתם לכם ממחרת השבת (כ.כ. טו) כתיב 'וצדיק באמונתו יחיה' (חבקוק ב. ד) כה דרש מרן הסב"ק מרו"ז זי"ע: מי שממלא כל חיותו עם אמונה הרי הוא זוכה להיות נקרא צדיק, ומתו הכוונה של 'כל חיותו באמונה'? היינו אמונה בכל הפרטים, שהוא מאמין שבכל הדברים שבאו לכלל היותו יש בהם ניצוץ הק' המחיה אותו, והוא מסתכל תמיד על רוחניות הדברים, כדי לקרבו לשורשם שנלקחו משם, וכן מאמין שכל פעולותיו ותנועותיו ברצון ד' המה, ואלמלא שפעת חיותו וכוהו ית' שיש בכל חפץ ונברא הכל היה נחשב לכלום, וכשמאמין בזה אז הוא אינו להוט לתאוות עוה"ז כי הוא מאמין שחריצת פעולותיו ומחשבותיו לא יועילו כלום נגד רצון ד', ואפילו אם יום ולילה לא ינוח ממלאכה אין בידו להוסיף או לגרוע על הפרנסה שנגזר לו ממנו ית', ולא יותר, אלא שהוא מוכרח לעשות את ההכרח שאי אפשר לחיות בלעדו וכמ"ש 'וברכך ד' אלקיך בכל אשר תעשה' (דברים טו. יח) וממילא אינו מכניס כל חיות גופו ונפשו בעשיותיו, ואינו נכשל לטעות במחשבות של כותי ועוצם ידי וגו'. ועוד, מחמת אמונה זו יש לו זמן להיות מ'מארי דחושבנא' איך עברו עליו שעותיו ורגעיו, האם מילא בהם חובתו שלמענו בא לעוה"ז? ובוודאי שאם האדם חי תמיד עם חשבונות כאלו, שמו נאה לו להיות נקרא צדיק.

וביאר רבינו זי"ע כי דבר זה מרומז בפסוק 'וספרתם לכם', היינו, שאתם צריכים לזכר מחשבותיכם ומעשיכם בעניני 'לכם', היינו ענינים גשמיים וארציים, ומאין תשאבו הכח הזה שתוכלו לזכר עניני ה'לכם', עי"ז באה התשובה 'ממחרת השבת', מכח האמונה בהשג"ת כי 'ממחרת' מורה על אמונה, דאמונה שייך רק על דבר שאינו יודע ואינו משיג בשכלו, אלא מאמין שכך הוא כמו 'יום המחר' שעדיין לא בא, ואינו יודע מה יהיה למחרת, אלא שמאמין שכך וכך יהיה. ו'שבת' מורה על השג"ת כי 'שבת שמא דקוב"ה' וזהו 'ממחרת השבת' מכח אמונה בהשג"ת ותוכלו לזכר את עניני ה'לכם'.

(רבינו הסב"ק מרו"ז זי"ע)

מי שלא תיקן מידותיו בנ' ימי הספירה יכול גם ביום החמישיים לתקן עצמו, והמאחר יוכל לקבל תיקונו ע"י ה'צדיק'

עד ממחרת השבת השביעית תספורו חמשים יום (כ.כ. טו) ענינו של ספירת העומר חמשים יום הוא, כדי שבכל יום ויום יצא האדם מאדמת מהג' שערי טומאה, ולדבק עצמו בכל יום באחד מהג' שערי קדושה, עד שביים החמשים יהיה ביכולתו להתדבק בנ' שערי בינה, כדי לקבל התורה כראוי. לפי"ז היה צריך להיות שאם עבר יום אחד או כמה ימים בלי תיקון הפסיד לכאורה את מה שעבר והו"ל כ'מעוות שאינו יכול לתקן' אך השג"ת ברוב רחמי וחסדיו נותן כח ביד האדם שאפילו אם בכל המ"ט יום לא תיקן כלל, עכ"ז יכול עוד ביום החמשים לתקן הכל בשלימות, אז תרומת לנו התורה 'עד ממחרת השבת השביעית', היינו אפילו אם הגעת כבר לממחרת השבת השביעית, ואתה עומד כבר ביום חג השבועות ואין בידך מאומה, בכל זאת 'תספורו חמשים יום' עדיין אתם יכולים לזכר ולהאיר כל החמשים יום שעברו עד הנה בלי תיקון, דאם נאחזים ביום החמשים כדבעי יוכל לצרף כל המ"ט יום אל יום החמשים ולהתדבק על ידה בנ' שערי בינה. וזהו מחסדי השג"ת, ומי שאין בכוחו רמה עצמו אף בסוף ימי הספירה אין לו עצם אחרת רק לקשר עצמו להצדיק האמיתי והוא יעלה ויעי' החקשרותו בהצדיק יזכה לקושר ולטהר עצמו.

(רבינו אדמו"ר ז"ל מטשארטקוב זי"ע)

הארת ימי הספירה

שבע שבתות תמימות תהינה: עד ממחרת השבת השביעית תספורו חמשים יום (כ.כ. טו-טז) תורתנו הק' מלמדת דעת לאדם איך להתנהג בימי הספירה ומדברת בשבח הימים, וכן כוונת הדברים: 'שבע שבתות תמימות תהינה', אם אתם תשתדלו שהשבע שבתות יהיו תמימות ואין זקן בימים, שבא עם כל הימים ולא נאבד חשבון הימים במובן הרוחני והיינו שתזכרו עצמיכם במעשים טובים באלו הימים, ואז תזכו להגיע

ולהתרומם מאוד עד 'ממחרת השבת השביעית', היינו שיום חג השבועות יהיה נקרא 'ממחרת השבת' שהימים יתעלו והם יהיו בבחינה שחג הפסח יהיה יו"ט ראשון וחג השבועות יהיה יו"ט שני, ואז 'תספורו חמשים יום' שכל התמימים יום, כולל מה שבאמצע אלו השני ימים יאירו ויורחו כמו ימי חול המועד, והכל תלוי במעשיכם הטובים. דבאמת דיני ימי הספירה שווים לחול המועד, ולהפך ח"ו לימי אבילות בר מינו, שבשניהם אסורים בנישואין ובתספורות וכו', אולם אם מזכנין את ימי הספירה ועושים בהם מה שצריכים לעשות, אז הם בבחינת ימי חול המועד ואם לא הרי הם בבחינת ימי אבילות ח"ו.

(כ"ק מרן רבי נחום בער"ז מסאדיגורה זי"ע)

תנועות של עובד ה' בהתלהבות אינם ניתנים לחיקוי

ביום הראשון מקרא קריש כל מלאכת עבודה לא תעשו (כ.כ. לה) פירש רבינו הק' הרה"ר א' אלימלך מליז'נסקי זי"ע דהנה תפלה נקרא עבודה, כמו שאמרו חז"ל במס' תענית (ב ע"א) 'איזהו עבודה שכלב זהו תפלה' ולפעמים אדם רואה איזה צדיק איך שמתפלל בהשתפכות הנפש ורואה התנועות שעושה בתפלה, ורוצה גם הוא להתפלל כך, ולכן מתחיל לחקותו ומתפלל עם תנועות אלו וכאלו, אבל הוא בסך הכול 'כנוע עצי היער' ופעולתו היא בלא טעם וריח, שסבור שהתנועות הם העבודה, וא"כ הרי הוא עושה כמעשה הצדיק, אבל זה אינו, יען כי תנועות הצדיק הם מחמת עבודת התפלה שנפשו כמעט יוצא מגופו מרוב אהבת הבורא ולכו בוודי כאש להשי"ת, ולכן אינו יכול להתאפק ועושה תנועות אלו, אבל אין זו גוף העבודה עצמה רק מלאכת העבודה, ועל זה באה התורה הק' והזהירה שאל יעשה אדם מלאכת העבודה 'נאך מאכן' לעשות התנועות בלי טעם, והיינו 'כל מלאכת עבודה לא תעשו' שהוה כמעשה זר שלא לשמה חלילה, רק יזהר לעשות העבודה בעצמה לשמו יתברך.

(נעים אלימלך)

כל הקשיים נובעין מפירוד הלבבות

עצרת הוא (כ.כ. לו) ברש"י: 'קשה עלי פרידתכם'. כה אמר הרה"ק ה'פחד יצחק' מבאבא זי"ע: הנה כל הדברים שעליהם נאמר 'קשה עלי' כמו 'קשה זיווגו של אדם' (ראה סוטה ב א) 'קשין מזונותיו של אדם' (פסחים ק"ח א) קושי זה נובע מפרידתכם מה שאין כן כשיש אחדות בין בני ישראל, אזי אין שום קושי.

(נר ישראל)

כמה קשה היא המחלוקת, וביותר קשה כשהיא לשם שמים

עצרת הוא (כ.כ. לו) כתב ברש"י: 'קשה עלי פרידתכם'. הרה"ק מסלונים זצ"ל בספרו 'בית אברהם' (שמעוני עצרת) מביא דבריו של ה'אהבת שלום' שמפרש דברי חז"ל שמביא רש"י הק' בפרשתן קשה עלי פרידתכם דהיינו הפירוד שיש ביניכם ואינכם באחדות זה קשה לי. והוסיף שגם מרומז על פירוד ומחלוקת שכל אחד חושב שעושה לשם שמים והוה 'קשה עלי פרידתכם' אפילו הפירוד שהוא 'עליל' פ'י 'בשבילי' ג"כ קשה לי, והוא עוד יותר גרוע, כי במחלוקת בענינים גשמיים אז כל אחד מתבונן שאסור, אבל כשהוא לשם שמים לעולם לא יעלה בדעתו שיש כאן איסור.

הרשעים מפריעים לבני בעבודת הבורא

ויוציאו את המקל אל מחוץ למחנה וירגמו אתו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה ד' את משה (כד. כג) כ"ק האדמו"ר רבי ברוך מסערט זי"ע כתב כי יש לפרש דמכאן ראה דמגדף אחד בכוחו לעכב את כל העדה מלעשות רצון השי"ת, אלא מכיון 'ויוציאו את המקל אל מחוץ למחנה וירגמו אותו', הנה רק רגמוהו והוציאוהו מכלל ישראל, מיד 'ובני ישראל עשו כאשר צוה ד' את משה' יכלו כל העדה לקיים צווי השי"ת ללא עיכוב ומכשול.

(מקור ברוך)

תורתו מגן לנו היא מאירת עינינו

מאי ל"ג בעומר? "שמעו קלא עולו ואתו ואתכנשו להילולא דרבי שמעון" (זוה"ק - אדרא זוטא)

בארץ הקודש. משהגיע לפרק מירון וההילולא רבה של הרשב"י ביום ל"ג בעומר, חקר ודרש אצל אותו יהודי וביקשו שיתאר לו את סדר הדברים הנהוג במירון ביום ל"ג בעומר והיאך חוגגים עם ישראל את יום ההילולא שם. החל היהודי לתאר את התפילות והבכיות הבוקעות רקיעים, בהן שופכים יהודים את ליבם כמים בתוככי המערה, ועם זאת את השמחה וההילולא, הריקודים, השירות והתשבחות אשר יהודים שמחים בהם בכל ליבם ונפשם בשמחה עצומה מחוץ למערה. בתארו את כל הנ"ל הגדיר החסיד ואמר כי "בתוך חדר המערה ההתעוררות היא ממש כמו ביום-הכיפורים, ואילו מבחוץ השמחה היא ממש כביום שמחת-תורה". מרן הרה"ק מרוז'ין נהנה מאד מהתיאור ומההגדרה, נענע בראשו ואמר לו כי "אכן, כך צריך להיות!".

הרשב"י מקפיד לבל יבוא עצב ביום שמחתו

בספה"ק "פרי עץ חיים" לרבי חיים ויטאל, מובא דבר נורא שקרה לרבי אברהם הלוי, שהיה אף הוא מ'גורי האר"ז'ל. רבי אברהם היה רגיל לומר בכל יום בתפילת שמו"ע בברכת ירושלים את תפילת "נחם", וכך עשה גם בהיותו במירון על ציון הרשב"י כאשר שהה שם עם רבו האר"ז'ל. באותה עת התגלה הרשב"י אל האר"ז'ל, וממשמעות דבריו הקדושים נראה כי הקפיד על רבי אברהם הלוי על שהתפלל ביום זה ובמקום זה את התפילה השייכת לאבלות, והוא נענש על כך. וזה לשונו של רבי חיים ויטאל: "ועוד שם העיד לי הר"א [אברהם] הלוי, כי הוא היה נוהג לומר 'נחם' בכל יום בברכת 'תשכון', וכשסיים אחר התפילה אמר מורי ז"ל בשם רשב"י הקבור שם, שאמר לו: 'אמור לאיש הזה למה הוא אומר 'נחם' ביום שמחתו, לכן הוא יהיה בנחמה בזמן קרוב'. וכן היה, לא יצא חודש שמת בנו הגדול וקיבל כוס נחמה עליו".

שמחתו של בעל ה"אור-החיים" הק' ביום ההילולא במירון

בימיו של הגה"ק רבי שמואל העליר זצ"ל, אב"ד דעיה"ק צפת, התעורר פולמוס אודות מנהגי השמחה של הילולת הרשב"י. רבי שמואל יצא אז בקונטרס מיוחד בשם "כבוד מלכים", בו הגן על המנהגים המיוחדים לל"ג בעומר בהדלקה וריבוי השמחה בהילולא דרשב"י. בין דבריו הוא מביא עדויות נאמנות על השתתפותו של רבינו בעל

"לשמוח הלב בשמחה רוחנית ולא שום אבלות ועצבות"

רבינו השל"ה הקדוש מדגיש במיוחד כי את שמחת הלב, שמחה רוחנית על ציונו של רשב"י, ולא עצבות ואבלות ח"ו. וכך הוא כותב: "ועל קבר רשב"י לומדים הזוהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, כי כמה ניסים יארעו שם, וצריכים ללמוד הזוהר באימה וביראה ובדבקות גדולה, ואחר כך לשמוח הלב בשמחה רוחנית ולא שום אבלות ועצבות, כי לא באלה חפץ רשב"י", והוא בדוק ומנוסה. ואחר-כך נודרים נדרים ונדבות ומתפללים שם תפילה וכו'. ושוב אודיעכם כי היום יום ראשון הייתי במערת הצדיקים וכו' ורשב"י ורבי אלעזר בנו, ושם למדתי הזוהר".

בעקבות דבריו המפורשים של רבינו השל"ה הק', אולי כאן המקום להביא את הארתם של גדולים וטובים, חסידים ואנשי מעשה, על כך שבצוק העיתים ישנם רבים וגם טובים אשר טורחים ומגיעים ממרחקים ועולים לאתרא קדישא לשפוך שיח צקון לחשם אצל ציון המצויינת של התנא האלוקי, נישגים מול הציון באימה ופחד ושופכים ליבם בדמעות שליש ועיניהם מייחלות לאבינו שבשמים מי לישועה בגוף ומי לישועה בנפש, מי לרפואה ומי לנחת וכו', ולאחר שפרקו את מטענם ישנם החושבים כי די בזה ובטוחים כי כבר פעלו את הישועה המתבקשת. אולם חלילה להם לשכוח כי בעידנא דשמחה של הרשב"י הם נמצאים ונוכחים בגופם באתרא דמה שהוא בעצמו ביקש שישמחו בשמחתו, ואשר על כן חלילה להם מלוותר או לדלג על חלק זה של 'מצוות היום' וקדושת המקום, ועליהם להשתתף בפועל בשמחה, בשירה ובריקודים, אם מעט ואם הרבה, וכבר אמרו חז"ל: "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמים".

"בפנים יום-כיפור ובחוץ שמחת-תורה"

אחת ההגדרות היותר ידועות, המיטיבה לאפיין את האווירה השוררת בל"ג בעומר במירון, היא ההגדרה שהגדיר אותו יהודי מארץ ישראל באוזניו של מרן הסב"ק מרוז'ין, שהסכים ונהנה מההגדרה הקולעת, נענע בראשו ואמר לו: "אכן, כך צריך להיות". היה זה בעת שאותו יהודי הגיע אל הסבא קדישא רבי ישראל מרוז'ין זי"ע, והוא שהיה ידוע באהבתו ובערגתו לארצנו הק', תהלוכותיה ואנשיה, התעניין התעניינות מעמיקה אודות כל הנעשה והנשמע

כולי עלמא מודים, כי השמחה במירון בל"ג בעומר מוקיעה שחקים ואין לה אח ורע. אין עוד מקום כזה בעולם, של שמחה אמיתית הנובעת ממקור השמחה הטהור הפנימי והאמיתי, הנמשכת למעלה מעשרים וארבע שעות לאורך כל שעות היממה של ל"ג בעומר. זה דבר שקורה רק בל"ג בעומר במירון, מקום אשר עיני כל ישראל נשואות אליו בכל ימות השנה, ועל אחת כמה וכמה בל"ג בעומר יומא דהילולא רבה של התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי.

הרבה פנים יש לו ליום ל"ג בעומר, בהלכה ובאגדה, בקבלה ובחסידות. הרבה מנהגים נהגו בו בתפוצות ישראל והרבה עניינים נכתבו אודותיו. ביריעה זו בחרנו להתמקד בתמצית הנושאים הקשורים ליומא דהילולא רבה, ומעל כולנה היא השמחה העצומה והמיוחדת הנהוגה בו, ולא רק באתרא קדישא של בעל ההילולא במירון, אלא בכל מקום שהוא בכל תפוצות ישראל בו נהגו לחגוג ביום זה בשמחה ובאורות, אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוון ליבו לשמחת בעל ההילולא ולזכותו הגדולה.

בראשית דברינו ננסה להתחקות מעט אודות שורשיה של שמחה זו; ולעמוד על כוחה העצום של השמחה ביום זה בכלל ובפרט על מקום ציונו של רשב"י במירון.

מקור השמחה בל"ג בעומר

מקור מנהג השמחה בל"ג בעומר במירון הוא בספר הק' "שער הכוונות" למקובל האלוקי רבי חיים ויטאל, תלמידו של רבן של ישראל האר"ז'ל, הכותב כך: "מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג בעומר על קבר רשב"י ורבי אלעזר בנו אשר קבורים בעיר מירון, כידוע, ואוכלים ושותים ושמחים...". וכן כתוב בספר "משנת חסידים" למקובל רבי עמנואל חי ריקי: "מצווה לשמוח שמחת ר' שמעון בר יוחאי, ואם דר בארץ ישראל ילך לשמוח על קברו ושם ישמח שמחה גדולה".

רצון הרשב"י שישמחו ביום זה

החיד"א בספרו "עבודת הקודש" מורה באצבע (סימן ח' אות רכ"ג) וזה לשונו: "יום ל"ג לעומר ירבה שמחה לכבוד רשב"י זי"ע, כי הוא יומא דהילולא דיליה ונודע שרצונו הוא שישמחו ביום זה, כידוע ממעשה הר"א הלוי זלה"ה ומעשים אחרים אשר שמענו ונדעם מפום רבנן קדיש. ויש מי שנהג לעשות לימוד בליל ל"ג לעומר בי עשרה, ללמוד שבחי רשב"י המפורים בזוהר ואדרא-זוטא, והוא מנהג יפה".

ההדלקה – אור מופלא רום מעלה

מעמד עילאי מרטיט ונשגב, אפוף אורות שמיים, הוא מעמד ההדלקה על גג ציון הרשב"י במירון, המתחדש מדי שנה בשנה בליל ל"ג בעומר. כל מי שזכה להשתתף במעמד מרטיט זה, מעיד כי אותם רגעים נשגבים נשארו חרוטים בתוככי נשמתו לאורך ימים ושנים.

קשה עד מאוד למצוא את הביטויים שישכילו לבטא את רגשי הקודש המפעמים בלבבות בעת העלאת האור באבוקה המתנשאת על ציונו הק' של רשב"י, כשמהריי הגליל הנישאים במרחב עולה הד רווי הוד קדומים לשירת הלב הנישאת באותם רגעים נוראי הוד. מעין חוט של קדושה עובר ומקשר בין כל המשתתפים באותו מעמד לבין הצדיקים של שושלת הזהב אותה החל לטוות הרה"ק הסבא קדישא רבינו ישראל מרז"ץ זי"ע, ובנו הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא המשיך בטווייתה, ועד לצאצאיהם הצדיקים הקדושים לבית באיאן לדורותיהם זי"ע, אשר כל אחד מהם בשעתו נשא בידו הקדושה את לפיד האש והעלה את האור באבוקה באותו מקום קדוש וטהור.

כל הצדיקים ראו בזכות הגדולה של חזקת ההדלקה כ"זמן גרמא" ועת רצון וסגולת של "תיקון רבבות נשמות ישראל". ובשעה זו של העלאת האור במקום קדוש, ביום קדוש, לכבודו של התנא קדוש, ראו צירוף מופלא של עולם שנה נפש, המסוגל לפעול ישויות גדולות בקרב הארץ.

מעמד ההדלקה נחוג מדי שנה בשנה ברוב עם והמון חוגג עם אלפי רבבות בני ישראל, הן אלו אשר ישנם פה והן אלו אשר אינם פה ומשתתפים הם מרחוק בעיני רוחם מכל קצוות תבל. מעמד קדוש ונשגב זה המלווה בחדווה ושמחה עילאית המתעוררות בכל שנה מחדש בלילה זה במקום קדוש זה ציון הרשב"י זי"ע, הוא מעמד של שלהבת אש "בשם כל ישראל".

המקור להדלקה על הציון הק' בל"ג בעומר

המקור הראשון בו נזכרת ההדלקה בל"ג בעומר על ציון המצויינת של התנא האלוני הרשב"י במירון, הוא בדבריו של מפרש המשנה, רבינו עובדיה מברטנורא, במכתב שכתב לאחיו בשנת רמ"ט (נדפס בספר "דרכי ציון") וזה לשונו: "ב"ח אייר יום מיתתו, באים מכל הסביבות ומדליקים אבוקות גדולות, מלבד מה שמדליקין עליה נר תמיד וכו'. והרבה עקרות נפקדו וחולים נתרפאו בנדר ונדבה שהתנדבו למקום ההוא".

דברים נשגבים ביותר אודות שגב ההדלקה נשמעו מפי קודשו של רבינו האדמו"ר הזקן רבי אברהם יעקב מסאדיגורא זי"ע, שאמר: "רבבות אלפי נשמות ישראל באים על תיקונם ע"י ההדלקה בליל ל"ג בעומר על ציון הרשב"י". וכבר פירשו צדיקים אחריו את דבריו, שאין הכוונה רק לנשמות ישראל שכבר אינם בין החיים, אלא גם לכל נשמות ישראל אשר עדיין בחיים חיותם, שגם הן באות על תיקונן במעמד זה.

נשמת התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי תנוסס על הדלקתו

תיאור חי ומעניין על סדר ההדלקה על גג הציון בשנת ה'תרע"ה, נמצא בספרו של הרה"ח מנחם מנדל ראב"ן "מסע מירון":

ובזה תבין מנהג ישראל תורה הוא להדליק נרות ומאורות ביום זה, לכבוד האור כי טוב שמתחיל להתנוצץ ביום זה היקר ל"ג בעומר ט"ב ימים קודם מתן תורה, ולכבוד נשמת מאור התורה בוצינא קדישא אשר נתגלה ביום הזה, וביום הזה עלה לשמי מרומים, והוא יומא דהילולא דיליה, לאורו נסע ונלך לכבוד ספרו הקדוש זהר המאיר ומבהיק מסוף העולם ועד סופו, אשר כתב ר' אבא ביום הזה, והוא מאיר לנו בגלותנו עד כי יבא משיח צדקנו, דאתמר ביה "ויאמר אלקים יהי אור" (בגמטריא ע"ב ס"ג מ"ה ב'), זה אורו של מלך המשיח יבא במהרה בימינו ויגלה לנו האור הגנוז, והמשכילים יזהירו כוהר הרקיע (דניאל יב, א), ותבין לפי זה אשר נתאמת לנו מאנשי אמת, אשר השמחה ביום הזה על ציון ר' שמעון בן יוחאי היא שלא כטבע דכתיב (משלי יג, ט) אור צדיקים ישמח. ("בני יששכר" מאמרי חודש אייר מאמר א)

להיזהר מלמעט את השמחה בל"ג בעומר

מובא בספר "חיבת ירושלים" בדבר אלו שניסו לבטל את השמחה בל"ג בעומר במירון:

נהירנא ששמעתי מפי מו"ר מוהר"מ ז"ל (הרה"ק ר' מרדכי מקרעמניץ), שהזכרתי בפנת שער ירושלים, איך שמעו שגדול הדור אחד רצה לבטל, [או ביטל] שמחת ל"ג בעומר, וקיבוץ אנשים ונשים שהיה נדמה בעיניו כהילולת ח"ו ולשמחה זו מה עושה, ונגזר עליו גזר-דין, וכמדומה לי שלא השלים שנתו רח"ל (ועיין מ"ש בענין זה ערך בס' ערך ציון מערכת רשב"י) עכ"ל.

בספר "מצבות קודש" שהובא בספר "ענף עץ אבות" (עמ' סח) מובא סיפור נורא אודות מי שרצה לבטל את השמחה ביום ל"ג בעומר במירון, וכך מובא שם:

שמעתי מעשה שאירע לפני כמה שנים במירון, בגביר אחד שבא לקברו של רשב"י בל"ג בעומר יחד עם בנו יחידו, ובראותו את אשר שמחים על ציון רשב"י, צעק בצעקה גדולה: "רשב"י מת ביום זה וראוי לבכות בכיה גדולה ביום זה, ואתם עוד שמחים?" וגער בהם בנויפה גדולה, ונתבלבלה השמחה. למחרת נפל בנו יחידו של הגביר הלז למטה ונחלש ומת. בלילה חלם הגביר הלז כי רשב"י דובר אליו בחלום: "אתה ביטלת את שמחתך, לכך בטלה שמחתך". משנודע לכולם מהחלום, ראו בכך כי ניחא לו לרשב"י בשמחה זו, והמשיכו לעשות שמחה גדולה מאותו זמן, ככל האפשר.

יום ל"ג בעומר מושווה לפורים וליום-הכיפורים

ידועים דבריהם של צדיקי הדורות, שהשוו את קדושת יום הפורים לקדושת יום-הכיפורים, עד שאמרו "כיפורים-כפורים", ודורשי רשומות היו אומרים כי מה שפועלים ביום-הכיפורים בבכי אפשר לפעול ביום הפורים ע"י שמחה. לענייננו מצינו שהרה"ק ה"שר-שלו"ם מבעלזא זי"ע השווה את יום ל"ג בעומר ליום-הכיפורים, וכן היו צדיקים שהישוו את מעלתו של יום ל"ג בעומר למעלת יום הפורים. הם מצאו אסמכתא לכך מדברי השר"ע (הלכות ר"ח סי' תכ"ח): "לעולם ביום שיהיה פורים יהיה ל"ג בעומר, וסימן פל"ג".

הרה"ק ה"תפארת מנחם" מבאיאן-טשרנוביץ היה אומה כי דין ל"ג בעומר כדיון פורים, שבו נפסק להלכה כי "כל הפושט יד נותנים לו", וכן כי "עיצומו של יום מכפר" בדומה לנכתב על יום-הכיפורים. והיה מפטיר ואומר כי "העיקר שנדע איך לפשוט יד ומה לבקש".

ה"אור החיים" הק' בהילולת הרשב"י ברוב דחילו ורחימו, ועל השמחה הגדולה בה היה שרוי, וזה לשונו: "וחוששני מעושי מי שמערער על זה, ומעיד אני באמת כי בילדותי שמעתי פה מרובי קשישאי רבני הספרדים, אשר אבותם ראו וסיפרו להם, כי הרה"ק רבי חיים בן עטר זי"ע היה פעם אחד בהילולא פה עיה"ק צפת ת"ו, וכשעלה למירון והגיע לתחתית ההר שעולים משם אל הקודש, ירד מן החמור והיה עולה על ידיו ועל רגליו, ועל הדרך היה גועה כבהמה וצועק: היכן אני השפל נכנס למקום אש שלהבת להבת קודש אבריק הוא, וכל פמליא של מעלה הכא וכל נשמות הצדיקים שמה. ובעת ההילולא היה שמח שמחה גדולה, ושרף כמה בגדים יקרים לכבוד הרשב"י זי"ע א.א. וגם הזקנים מהספרדים פה ידעו ושמעו זה".

הרשב"י משפיע ברכה על השמחים בהילולא

מובא בספר "שבחין דהרשב"י" להגה"ח רבי ישעי' אשר זעליג מרגליות: "ועי"ש עוד בשער הכוונות שם, שרבינו האריז"ל ראה את רשב"י שם עומד על קברו כו' עי"ש. מכאן הוא סמך לקול ההמון כקול ש-ק-י שאומרים בשם האריז"ל, אשר ביום ל"ג בעומר עומד התנא הרשב"י על הציון הקדוש ומברך לכל אחד ואחד הבאים למירון לכבוד שם קדשו לשמוח שם בשמחתו, ויניח להם רשב"י ברכות על ראשם ונושעים. וכה אמר רשב"י בעצמו קודם הסתלקותו (באדרא וזוטא סוף דף רצ"א ע"א) "דהא חמינא דקוב"ה וכל הני זכאי קשוי כולהו חדאן בהאי הילולא דילי, וכולהו זמינין בההוא עלמא בהילולא דילי. זכאה חולקין".

האור והשמחה בל"ג בעומר שלא בדרך הטבע

בספה"ק "בני יששכר" מסביר באריכות את כל גדולת תוקפו של יום ל"ג בעומר, את עניינה וטעמה של הדלקת משואות האור ביום קדוש ונעלה זה, ואת רום שגב ענין השמחה הגדולה על הציון הק' באתרא קדישא מירון, וזה לשונו: "הנה רבי שמעון בן יוחאי קראוהו בוצינא קדישא, כי על ידו נתגלו באיתגליא סודות התורה, הוא סוד האור כי טוב הגנוז בתורה (ע"י הו"ק רות סה ט"ב), על כן נקרא ספרו הקדוש זה"ה אור המבהיק מסוף העולם ועד סופו, אור הטוב הגנוז בתורה. על כן יומא הדיין, ט"ב ימים למתן תורה, אשר מתחיל להתנוצץ האור כי טוב בתורה, וכמו שכתבתי לעיל, הנה יום הזה ל"ג בעומר יומא דהילולא דרבי שמעון בר יוחאי, בו ביום עלה לשמי מרומים ומסתמא ביום זה נולד גם כן, כי הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מימא אל יום. הנה בו ביום שמתחיל האור כי טוב להאיר מן התורה, היינו טו"ב ימים קודם מתן-תורה, בו ביום נתגלית הנשמה הקדושה בעולם אשר תגלה דרך אור כי טוב בתורה, על כן נקרא הקדוש ההוא בוצינא קדישא (היינו נר הקדוש), בו ביום עלה לשמי מרומים (וה"ה רפ"ב, ב) וציונו לר' אבא לכתוב כל הגנוי נסתרות אשר נתגלו, להשאיר ברכה מהארת האור הגנוי כי טוב, כמה דאת אמר (תהלים לא, כ) "מה רב טובך אשר צפנת" וכו'. שמור לנו ולבנינו עד יתגלה במהרה אור משיח צדקנו, כמו שאמרו רז"ל (רבנו בחיי פסוק ב) "ויאמר אלקים יהי אור" (בראשית א, א), זה אורו של מלך המשיח. בוכות התעסקות באור כי טוב אשר השאיר בוצינא קדישא לברכה ולחיים ולאור לכל ישראל.

"אחר אשר הכינו את העששית הגדולה אשר על ראש הגג, מכון נגד קבר התנא, עלה כל העם הגגה, וכל אחד אשר היה איתו מטפחת יפה, שמיכה נאה, כובע יקרה, משליך אל תוך שריפת אגן השמן. גם שמן זית כל אחד קנה ויצק אל תוכו לכבוד התנא. אז ניגשו המדליקים ברגש שמחה וטוב לב, וידליקו מטפחת משוחה בשמן, וישליכו אל אגן השמן, וכל העם עומדים בעינים צופיות מקווים לאור. ויהי ברגע הראשון בצאת שביב אש, בעלות הלהב, וירינו העם ותיבקע הארץ לקול הרינה והשמחה. ומקובל הוא ביד יושבי ארצנו הקדושה, כי נשמת התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי תתנוסס על הדלקתו".

חזקת זכות ההדלקה

הזכות הגדולה של העלאת האור באבוקה שעל ציון התנא הקדוש רבי שמעון בר יוחאי במירון בל"ג בעומר, נקנתה, כידוע לכל, ע"י מרן הסבא קדישא רבי ישראל מרוז'ין זי"ע, אשר רכש אותה בכסף מלא מאת חכמי הספרדים שהיו ממונים על "ההקדש הספרדי". היה זה בעת שהקימו ושיפצו מחדש את המבנה הנוכחי, שהוקם בשעתו ע"י החכם רבי אברהם גאלאנטי, והיו זקוקים לכסף רב להשלמת הבנין. הסבא קדישא הרה"ק רבי ישראל מרוז'ין זי"ע העביר להם ביד רחבה את הסכום הנדרש, ובתמורה לכך הם הקנו לו לנחלת עולם את זכות ההדלקה. נחלה זאת היתה אחד הקניינים אותם רכש הס"ק מרוז'ין מתוך רצונו להיות לו "אחיוה" בקדושתה של ארץ הקודש. במשך כל ימי חייתו היה "ליבו במזרח" והיה ער לכל צורכי הישוב היהודי בארץ הקודש, וסכומי כסף אדירים הועברו על ידו לטובת מחייתם של יושבי הארץ. בנוסף לכך תקע בה יתד קודש בכך שציווה על חסידיו לרכוש מקום בירושלים העתיקה מול מקום המקדש, ולבנות בה את הבית הגדול הלא הוא בית-הכנסת "תפארת ישראל" בירושלים ע"ה"ק.

בנו של הס"ק רבי ישראל מרוז'ין, האדמו"ר הזקן רבי אברהם יעקב מסאדיגורא, שמילא את מקום

אביו הק' בסאדיגורא, נשא אף הוא על שכמו את עול החזקת הישוב היהודי החסידי בארה"ק, וכך עלתה בחלקו חזקת ההדלקה על הציון הק' של רשב"י בליל ל"ג בעומר במירון. הוא אף הגדיל להתבטא על גודלו וחשיבותו של מעמד ההדלקה באומרו כי "רבבות אלפי נשמות ישראל באות על תיקונן ע"י ההדלקה בליל ל"ג בעומר על ציון הרשב"י". ומכיוון שכן, היה משתתף בעצמו מדי שנה בהדלקה בכך ששלח לשליחו הנאמן מטפחת משי שיטל אותה אל תוך האבוקה, וכך נטל חלק בפועל באותה הדלקה.

לאחר הסתלקותו של הרבי הזקן מסאדיגורא, התחלקה הירושה בין בניו האחים הקדושים ה"פחד יצחק" מבאין זי"ע ואחיו הצעיר ה"אור ישראל" מסאדיגורא. כ"ק ה"פחד יצחק" זי"ע ויתר על חלקו בחצר הקודש סאדיגורא על כל אוצרותיה ומחמדיה ועקר לעיירה באין, שם הקים את חצרו הקדושה מהמסד ועד הטפחות. בתמורה לכך ולחיתובת הקודש קיבל כנחלה את "נשיאות ארץ ישראל", אשר כללה בתוכה גם את הזכות הגדולה והמיוחדת של הדלקת והעלאת אור היקוד בהדלקה על ציון המצויינת של רשב"י ביום ל"ג בעומר. ("נשיאות ארץ ישראל" כללה גם את זכות החזקת יושבי ארץ הקודש המאוגדים תחת "כולל וואהלין". את בית-הכנסת הגדול "תפארת ישראל" בעיר-העתיקה בירושלים, ואת שאר הקלויזים של חסידי סאדיגורא-באין בצפת וטבריה).

לאחר הסתלקותו של הרה"ק ה"פחד יצחק" מבאין, עברה נחלה זו לארבעת בניו הק' האדמו"רים שמילאו את מקומו, אשר הקימו את חצרות קודשם בערים טשורנוב, לייפציג, למברג, וניו-יארק. כל הבנים האדמו"רים ייקרו עד מאד את הזכות הגדולה בה זכו מחזקת אבותיהם הקדושים, וכל אחד מהם זכה לפחות פעם אחת להרים את נס ההדלקה על הציון הקדוש בל"ג בעומר.

שלוחו של אדם כמותו

לאורך השנים היה נהוג כי בשנים בהן לא יכלו הצדיקים לבית באין להשתתף בעצמם בהדלקה,

היו שולחים בגד חשוב ומיוחד להדלקה, כגון מטפחת משי אותה נהגו לענוד לצווארם. את הבגד שלחו ע"י שליח נאמן בצירוף הרשאה מיוחדת בכתב למי שמונה על-ידם כשליח להעלאת האור באבוקה, על מנת להניחה על עמוד ההדלקה בטרם יעלה בה הלהב. כך הם נטלו חלק בפועל ב"הדלקה" שנערכה ע"י שולחיהם, שהיו בבחינת "שלוחו של אדם כמותו".

בשנים הראשונות שימש כשליח נאמן הרה"ק ר' אהרן ברנדווין מסטרעטין זצ"ל. נכד אחותו של מרן רבי ישראל מרוז'ין זי"ע. בשנים שלאחר מכן היו אלו הרבנים מארי דאטרא של צפת לדורותיהם, כמו הגאון רבי רפאל זילברמן זצ"ל, מהאריות שבחבורת חסידי שטפנשט-רוז'ין בצפת, אחריו היה נכדו שמילא את מקומו. הגאון רבי אברהם לייב זילברמן זצ"ל, מפארי חסידי שטפנשט בארה"ק, והשליח האחרון שהחזיק חזקה זו בנאמנות עד שהשיבה לידי צאצא בית רוז'ין-באין עד ביאת ינון, היה חתנו הגאון הגדול רבי שמחה קפלן זצ"ל, שמילא את מקום חותנו הגר"ל זילברמן ברבנות צפת. שולחים חשובים אלו זכו לבצע את שליחות הקודש ביחד עם חסידי באין בארץ הקודש, ובעיקר עם זקני החסידים מע"ה"ק צפת, כמו החסיד המפורסם רבי ברוך ברזל ז"ל ועוד. הם שמרו מכל שמר על זכות זו, ובזכותם נשארה חזקה זו עד היום כקניין עולם בידי האדמו"רים הקדושים לבית באין וממשיכי דרכם בקודש.

מאז הוטלה אדרת ההנהגה והמשך שזירת השושילתא דדהבא על כ"ק אדמו"ר שליט"א מבאין, בעלותו לכהן על כסא אבותיו, נערכת ההדלקה "לכבוד התנא האלוני רבי שמעון בר-יוחאי" במעמד רווי הוד קדומים מרגש ומרטיט ביותר ובתעוררות רחמים ברוב עם. המעמד נערך בהשתתפות רבבות עמך בית ישראל, והמוני חסידי בית רוז'ין-באין בתוכם, מתוך שירה רוויית התעלות הנמשכת שעות ארוכות עם כלי-זמר תוף ומחול ובשמחה הבוקעת ריקיעים, ומשם משפיעה על ראשי עם קודש הצוהלים והשמחים שפע של רפואות וישועות, ברכות ושמוחות לכל ימות השנה.

המשך סגולות מליכים מעמוד 8

זצ"ל, מובא ב'טעמי המנהגים' עמ' רס"ג בהערה)

גשם סימן שובע

פלג אלקים מלא מים, נוטריקון של פל"ג הוא פורים ל"ג בעומר, כשיבא גשם בשניהם היא סימן שובע.

(גליון ספר שבלי לטט סי' קצ"ט)

מסוגל לשוב ולתקן החטא הידוע

ואיש כי לא יהי' לו גואל, היינו שעדיין לא קיבץ הנדחים ולא שב בהתחלת ימי הספירה, אז והשיגה ידו רומז על ל"ג בעומר, כי 'השיגה' יד' [343+ אותיות] עולה ל"ג בעמר [345], ואז ג"כ מסוגל לתשובה על תיקון חטא זה, ומצא כדי גאולתו.

(עטרת ישועה דיו"קוב פ' אמור)

אפשר להתקרב לשמו יתברך

וקרבתנו מלכנו לשמן הגדול, 'וקרבתנו' [764] גימטריא 'רבי שמעון בן יוחאי' [765], שעל ידי רבי שמעון יכולים להתקרב לשמו יתברך.

(אמרי חיים ויזניץ)

זכות לימוד הוזהר יצאו ישראל מגלות המר

אם זכה ללמוד וזהר באשמורת, כי בזכותו יצאו ישראל מהגלות שדומה ללילה, ומי שלא זכה להבין הוזהר אעפ"כ ללמוד, כי הלשון של הוזהר מוכח הנשמה.

(אור צדיקים עמוד התפילה סימן א' אות טו-ט"ז)

המקום נשפע בחינת שבת מכוחו דרבי שמעון בן יוחאי דאיקרא שבת.

(נתיבות שלום)

זמן להמשיך פרנסה בל"ג בעומר

הזמן להמשיך פרנסה כמו בשביעי של פסח ע"י קריעת ים סוף, כמו שאחז"ל קשה מזונותיו של אדם כקריעת ים סוף, וזה הוא מנהג שלוקחין קשת ביום ל"ג בעומר, שכן 'ל"ג עמ"ר' עם 'קש"ת' עולה ב' שמות אכתר"י אדי"ר' הרומזין בשירת הים ומספרן ח' שמות של ויסע מלאך מן ע"כ שמות שע"י ה' קרי"ס כנודע, רומז שהזמן בל"ג בעומר להמשיך פרנסה כמו בשביעי של פסח שעת קרי"ס.

(עטרת ישועה דיוקוב)

ישועה כללית

אנחנו מאמינים שיש בכח היום בזכותו הגדול שתהיה ישועה לכל ישראל, והרשע השונא של כלל ישראל יהיה לו המפלה, והרע יתבטל.

(אביר יעקב)

ישועות טובות כיום הכפורים

הרה"ק ר' יהושע מקאמינקא זצ"ל אמר פעם להרה"ק משינאווא זצ"ל בעל דברי יחזקאל, שיום ל"ג בעומר הוא בחינת יום כיפור, כיון שיום כיפור היה העבודה צריכה להיות דוקא ע"י אהרן בחינת הוד, ועיצומו של יום ג"כ בחינת הוד, הרי לך יום כיפור הוא מדת הוד שבהוד, וכן נמי ל"ג בעומר, ונוכל לפעול בו ישועות טובות כיום הכיפורים.

(בר יוחאי מושר כל הארץ עמ' קמ"ה)

יום ל"ג בעומר מסוגל לתשובה

ויום ל"ג בעומר הוא הילולא דרשב"י, כי מת אז, והיה למעלה הילולא וכו', וראוי לכל איש הירא וחרד לשום אל לבו יום ההוא לשוב בתשובה, כי זכות רשב"י מסייעת להבא לטהר, ולא לבלות זמן בערה בהבלי עולם אשר הוא לצדיק לצער.

(יערות דבש ח"ב דרוש י"א)

ל"ג בעומר - פתיחת צינור הפרנסה לישראל

תחילת ירידת המן ה' בל"ג בעומר, וא"כ נפתח אז צינור הפרנסה לישראל.

(אהלי יעקב להר"י מהוסיאטין)

ל"ג בעומר מכפר כמו יוה"כ

הרה"ק רבי העניך מאלכסנדר זצ"ל ה' רגיל בל"ג בעומר לברך שיתקבלו תפילותינו לרצון בשמים כמו במוצאי יו"כ, כי תמיד קשה שיתקבלו התפילות, כדכתיב עונותיכם היו מבדילים וגו', והיות יום כפור מכפר תחול הברכה שיתקבלו התפילות, כמו כן רשב"י אמר יכול אני לפטור כל העולם מן הדין (סוכה מה"ח), כן בינא דהילולא דילי' אומר כן בשמים, ועי"ז מתכפרין כל ישראל ויוכלו התפלות להתקבל, ולכן המנהג לשמוח ביום זה.

(שפתי צדיק מפליץ)

קדושת השבת במירון

הרה"ק הבית אברהם זצ"ל מסלונים בהיותו על הציון הק' במירון אמר 'שבחא טבא', דהיינו דאף בקדושת

"כבוד והדר תעטרנו - בזכות אדוננו בר יוחאי"

מנהג החאלקה בל"ג בעומר

מתוך ספר הליקוט הנפלא 'עלי זבח' - חלאקה, שיו"ל על ידי מכונינו 'תורת אמת' שטפנשט

גאוותינו. ולכן במעמד זה שרים 'אשריכם ישראל', להורות ולגלות את שמחתנו בהשתייכותנו לעם הנבחר, כי תפארת עוזנו אתה וברצונך תרומ קרננו.

בעדת התימנים נהגו לשיר לאחר התספורת שיר מיוחד לברכת הילד, ולאחר השיר נהגו לומר הלל, וכך נכתב בספר "הליכות תימן": "אחר התספורת התזמורת פוצחת בשיר והמשוררים שרים השיר דלהלן: 'אהוב יברך הילד הזה לברכה, ברוך יברך הילד הזה לברכה, גיבור יברך הילד הזה לברכה, יהיה כמשה שזכה ועלה למלוכה, וכך משכיבים לפי סדר הא"ב, דגול וכו', הדור וכו', ותיק כו' זכאי וכו'. ואחרי השיר אומרים 'הלל'. בעת התגלחת והשיר מכניסים הורי הילד לאולם כלי גדול קלוע מגומא ונצרים, מלא צימוקים וסוכריות, ומחלקים לכל אחד אחד מן הילדים הנמצאים שם מלא חופניים, ואף הגדולים לוקחים מעט למתק את הפה".

סגולה לחשוכי בנים

סגולה ידועה לחשוכי בנים היא, לנדר לקרוא

את שם הילד שיוולד בשם "שמעון" ולהביאו לעשות לו את החלאקה במירון. סגולה נפוצה זו מקורה בספר "טעמי המנהגים", שכתב דבר נשגב בזה, וזה לשונו (עמוד רס"ג בהערות): "בעינינו ראינו, שהרבה חשוכי בנים (ל"ט) שנדרו נדה שבהוולד להם בן יקראו את בנם הנוולד 'שמעון' על שם רשב"י, או שנדרו שיעשו את התגלחת הראשונה של הילד במירון - ומיד נושעו אותם אנשים בבנים בזכות התנא רשב"י".

מנהג בירושלים לערוך החלאקה בקבר שמעון הצדיק

בירושלים נוהגים רבים מאלו שאינם עולים לציון רשב"י, לערוך את החלאקה במערת שמעון הצדיק. ואומרים משמו של כ"ק האדמו"ר רבי יוחנן מטאלנא זי"ע, כי אפשר לומר שהטעם לכך הוא משום חביבותו של שמעון הצדיק לתספורת מצוה, כמו שמוכר בגמרא (נדרים): "אמר (רבי) שמעון הצדיק, מימי לא אכלתי אשם נזיר טמא אלא אחד. פעם אחת בא אדם אחד נזיר מן הדרום וראיתיו שהוא יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים, אמרתי לו: בני, מה ראית להשחית את שערך זה הנאה? אמר לי: רועה הייתי לאבא בעיר,

וויטאל, הכותב: "ראיתי אני למורי ז"ל (האר"י) זה שמונה שנים, שהיה שם לגלח בנו במשתה ושמחה".

שירים ושכחות בעת החלאקה

לב מי לא יימס כשחזור בעל-המנגן התורן על המילים המתאימות בפזמון הידוע "ואמרתם כה לחי": "דור ישרים תברכנו, בזכות אדוננו בר-יוחאי", כשעניי הכל נשואות לעבר אותו 'דור ישרים' הנישא על כתפי אבותיו וסבותיו ומהווה ערובה להמשך הדורות...

כמו כן נוהגים לשיר במעמד התספורת את השיר הידוע "אמר רבי עקיבא: אשריכם ישראל". והסביר זאת כ"ק האדמו"ר מסלונים שליט"א בעל הדרכי נועם (ב'חלאקה' לנכדו ז' אדר תשס"ח) בדרך רמז: "הנה ענין השארת הפאות, מלבד מניעת איסור 'לא תקיפו', הפך להיות ביטוי של השתייכות לעבדי ה' ושומרי מצוותיו וגילוי לעין- כל שזה תפארתנו וחבר

עוד אחד ממאפייניו הבולטים של יום ל"ג בעומר, הוא מנהג קיומה ברוב-עם של מצוות התורה "לא תקיפו פאת ראשכם", בתגלחת הראשונה ועשיית הפאות לילדי החמד הרכים בסביבות גיל שלוש שנים.

מצווה זו של "לא תקיפו פאת ראשכם", שונה היא משאר מצוות התורה, אשר ילדים מתחת לגיל חינוך פטורים מהן בדרך כלל, ואילו מצווה זו של "עשיית פאות" כלשון המדוברת, מקיימים ההורים בחביבות-מצוה בכל ילד המגיע לסביבות גיל שלוש. בקיום מצוה זו מקבל הילד הקט פנים יהודיות וזהות יהודית, כאשר שתי פאותיו מסתלסלות משני צידי פניו זכות המבט וטהורות המבע.

"ראשית הגז" על ציון הרשב"י - מנהג האריז"ל

מנהג עתיק יומין נהגו ישראל, לקיים את מצוות "ראשית הגז" לצאן-קודשים ילדי ישראל בשמחה עילאית, ביום ל"ג בעומר על ציון הרשב"י. מקורו הקדוש של מנהג זה הוא במנהגי האריז"ל, וכך נכתב בספר "חיבת ירושלים":

"ויהי בבוקר אחר התפילה, עושים תגלחת לבנים קטנים בפעם הראשון, כמו שכתב ב'פרי עץ חיים' שער ספירת-העומר (פ"ו): העיד לי הר"י הוא ר' ישראל סרוק ז"ל, ששנה אחת קודם שהכיר להאר"י ז"ל, הלך לשם לגלח את בנו במשתה ושמחה בימים ההם. ובספר 'משנת חסידים' מס' אייר (פ"א): מצוה לשמוח שמחת רשב"י וכו', וכל שכן אם הוא פעם ראשון שמגלח ראש בנו ומניח הפאות שהוא מצוה עכ"ל.

ונוהגים שמולכים מקודם את התינוק המתגלח לציון רבי יוחנן הסנדלר בתוך ומחול, וחוזרים לחצר רשב"י ומגלחים שם סמוך לפתח ביהמ"ד, ומברכים 'מי שבירך'. ויש מביאים בניהם מארצות רחוקות, שנודרים להניח מצוות הפאה במקום הקדוש, וממתנים על שעת הכושר לילך אפילו שיהיה הילד בן כמה שנים. והרי שמחת מצוה גוררת מצוה, וכל היום שמחה וששון ליהודים. ונוהגין לעשות הדלקה גם בליל ל"ד לכבוד הנכנסים ביום ל"ג בעומר, שמחו צדיקים בה' והרנינו כל ישרי לב".

מנהג גזיזת שערות הילדים על קבר רשב"י, מוזכר גם בספר "נגיד ומצוה" לר' חיים

סגולות מלכים

סגולות רבי שמעון בר יוחאי

הקפת ציון רשב"י ובנו שבע פעמים סגולה לגשמים ולכל צרה

נתקבלו דבריכם ורשב"י ובנו שמחו לקראתכם בקרחתם זוהר על מערתם ובכפר הסמוך להם, אלא דכיון דהקפתם לרבי אלעזר בד' מינים הבאים לרצות על המים נתרערו המים ובאו, ואילו הייתם מקיפים פעם אחרת היו רוב גשמים באים לעולם כמו בימי חוני המעגל, ומפני כך באו גשמי ברכה רצופים כדי שלא תקיפו יותר עליהם, וכלל זה יהיה בידכם כל זמן שהעולם יהיה צריך לגשמים ביותר תלכו ותקיפו הצדיקים הנזכרים ותענו.

ועל כל צרה שלא תבא על הצבור תקיפו אותם שבעה פעמים ותענו, ובכן תדע כי הם שמחים מאד בקרחתם זוהר על מערתם או בכפר הסמוך להם, ואם תתמידו לקרות כן יגלו לכם רזין עלאין וכלהו רמיון בוורה, אלא דלא מסתכלי בהו עד דיתגלו לון, ואז ידעו למפרע אתר דרמוזו להון, דהא בהאי זוהר דבנייכו רמיון כמה רזין עלאין דלי' לון חוששין אלא דבנייכו נשא לא מרגישין בהו וכד יתגלו להו ירגישו בהם, ואתה שלום.

(מגיד מישרים פרשת אמור)

רשב"י לכל אפי' לפחותים

עוד אמר כל מי שיש לו אמונה ברשב"י יש לו חיוון בר' שמעון בן יוחאי, כשם שהשי"ת הוא - ה' לכל, כן רשב"י הוא רשב"י לכל, אפילו לפחותים.

(בית אהרן קארלין)

מרבין נרות ומדורות

טעם לזה שמרבין נרות ומדורות, להורות שימי הספירה ניתנו בכדי להאיר את חשכות החומריות, ודבר המסוגל לזה הוא תורתו של רשב"י ספר הזהר, ולכן מרבין בנרות בהילולא דיליה, וזה על דרך הכתוב כי אשב בחושך ה' אור לי'.

(איבא דאברהם)

שטח החצר במירון מסוגל להשפעת חידושי תורה

ולפי דרכנו נלמד דכמו שהבית שבו עומדים לעשות ברית מילה השפיע חידו"ת, כך המקום של רשב"י מסוגל להשפעת חידו"ת, דהיינו כל שטח החצר של רשב"י במירון ואולי גם מקום מערתו בפקיעין, לכן נראה שהשובתים במירון ראוי שיעסקו בחידו"ת, ובפרט בתורת רשב"י, דשבת זמן חידו"ת ולא זמן תפילות ובקשות פריטיות וכן לא זמן השתטחות על קברי צדיקים, וד"ל.

(מרגליות זוהר עמוד רבג)

ל"ג בעומר מסוגל לינצל מעת צרה

ל"ג בעומר יומא דהילולא דרשב"י מסוגל להינצל מכל צרה כרמוז בפסוק (ירמיה ל ז) ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע, 'עת צרה' [765] בגימ' רבי שמעון בן יוחאי' [765] שבזכותו נוושע, וזהו 'עת צרה היא', וממנה מהיגמ' של 'עת צרה' - רבי שמעון בן יוחאי, נוושע.

(אהבת ישראל ויז'ניץ)

זוהר הוא שמירה מעולה בכל הענינים

ת"ר כשנכנסו רבותינו לכרם ביבנה אמרו עתידה תורה שתשתכח מישראל כו', ר' שמעון בן יוחאי אמר חס ושלום שתשתכח תורה מישראל שנאמר (דברים

ע"י רשב"י זוכים לישועה

'אדם ובהמה תושיע הוי"ה' [915] גימט' בדיוק מספר 'רבי שמעון בר יוחאי' [915].

(מגידל ישועות מלכו אות נח מהרה"ק מבארניב צוק"ל)

רפואה שלמה לחולי עמך

מלך ר'ופא נ'אמן ר'חמן ר"ת מרון, בזכות הצדיק המונח במירון שולח השי"ת רפואה לחולי בני ישראל.

(הנאמן בעל לחם שלמה משמלוי)

תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר זוהר מרומם על כל למוה, בשגם לא ידע מאי, ואף שיטעה בקריאתו, והוא תקון גדול לנשמה, לפי שהגם דכל התורה שמוותו של הקדוש ברוך הוא, מכל מקום נתלבשה בכמה ספורים, ואדם הקורא ומבין הספורים נותן דעתו על פשט הפשוט, אבל ספר זוהר הן הסודות עצמן בגלוי, והקורא יודע שהם סודות וסתרי תורה, אלא שאינו מוכן מקוצר המשיג ועומק המושג.

(עבודת הקודש להחיד"א מורה באצבע אות מ"ד)

ביטול גזירה ע"י רשב"י

סיפר לי החסיד מ' יוסילי ש"ב מגלינא ששמע מהרב החסיד המופלג בתורה ויראת שמים מחסידיים הישישים מזידיטשוב מו"ה מתתיהו אבד"ק סיקאלא, שסיפר לו שאר בשרי הרה"צ הק' ר' אייזיק"ל זידיטשבער זל"ה שבימי חורפו נשמע בעולם שיצא גזירה על יהודים שיגרשו כל היהודים מהכפרים, שלא ידור שום יהודי בכפר ולא שום רונדא, והי' עת צרה והתאספו ערך שלש מאות אנשי כפרים ובאו לזידיטשוב לכבוד קדושת שאר בשרי אדמו"ר ר' צבי זל"ה לבקש רחמים ולפעול שיבטל הגזירה, ובבואם לפניו ענה להם בזה הלשון, עס איז אפשר טאקי גלייך שלא ידורו יהודים בכפרים, שבכפרים הרבה אין מנינים ואין שומעים קדושה וברכו אין מקוה וחילול שבת גם כן איזו אנשים, וכשמעם זאת מפה קדשו צעקו מרה רבי מה אתם אומרים הלא נשברים ח"ו לשברי שברים, כי יש לנו חובות אצל ערלים ומאין נמשוך פרנסה בעיירות, והשיב להם שילינו בזידיטשוב ויבואו אליו בבוקר והם לא יכלו לישן כל הלילה כי פחדו מאד מהמענה שענה להם, והשכימו בבוקר והמתינו עד שיוכלו לבא לפניו לשמוע מה בפה קדשו. וכשבאו לפניו אמר להם בלילה ההוא הי' לי עליות נשמה והלכתי להתנאים ואמוראים ורבנן סבוראי, וכולם אמרו כדברי אתמול, רק התנא אלקי הרשב"י ז"ל אמר שלא יוכל להיות זה, כי שומעים קדושה וברכו אין מקוה טלית ותפילין ווי וועט ער נעמין טלית ותפילין, וגם אנה יקח פת לחם לסעוד לבו, ואמרו הבית דין של מעלה לשאלו צדיק מזה העולם, וענה הרשב"י ז"ל הלא יש בכאן הר' הירשלי זידיטשבער נשאלה אותה, ושאלו אותי ואמרתי גם כן כדברי הרשב"י ז"ל, ועתה סעו לביחכם שלום כי המניסטר שנתן זה הגזירה מת במיתה פתאומית ר"ל ובטלה הגזירה.

(עטרת זקנים לק"ת וסיפורים דף לז)

זוהר סגולה לפרנסה

הרה"ק ר"פ מקוריץ זצ"ל אמר לאחד שיאמר זוהר בכל יום ויהיה לו פרנסה.

המשך בעמוד 8

(מדרש פנחס)

סיפור פלא

רפואה ע"י שיירי שמן ההדלקה ממערת רשב"י

סיפר הרה"ק רבי ישראל מטשארטקוב: בא אלי אברך אחד מעיר קעלן יהודי קצת מודרני אבל חדור אמונה פשוטה, עם בת יחידה כבת שש שבע שנים אשר לקתה במחלת השיתוק, היא לא ראתה בעיניה לא שמעה באזניה איבדה את כוח הדיבור ואת כוח המימוש בידיה וברגליה ולא יכלה להלך, חלתה בכל גופה, ברכתי אותה ברפואה שלמה, אולם האברך לא הסתפק בזה, וסיפר כי היה עם בתו אצל כל רופאי קעלן - ברלין, וגם כאן בוינה היה אצל רופאים מומחים וכולם התיאשו ממנה הוא התחיל לבכות ואמר אני מאמין שהרבי יוכל לעזור, בעזרת השי"ת אמרתי לו, כמה אוכל לעזור אוכל רק להתפלל, הצעתי לו שינסה וילך לעזר רופא פלני ואת השם אינני זוכר הידוע כמומחה גדול, אולי הוא ימצא איזו תרופה לבתו. האברך הלך תיכף, ושב אלי פעם שניה בספרו שגם הרופא הזה אמר נואש לבתו, הוא כבה לפני בני רב, ושבר אותו בביתו, ברכתי עוד פעם את הילדה לרפואה שלמה עד שהלך לו. בהיותו עדיין על המדריגות נזכרתי שיש לי שמן זית שיורי נר התמיד אשר במערת רבי שמעון בר יוחאי. שלחתי וקראתי בחזרה ואמרתי לו, אני לא אוכל לעזור לך במאומה, אולם יש לי מעט שמן זית מציון הרשב"י תנסה ותמשח את בתך בשמן זה כסגולה, ובזכות הרשב"י ישלח השי"ת רפואה שלמה לבתך בקרוב, האברך מיהר לעשות את הסגולה הזאת, משח את בתו בכל גופה והתחילה להתרפא, אחרי שבועיים הוא בא אלי עם הילדה כשהיא הולכת ברגליה, ממששת בידיה, רואה בעיניה ושומעת באזניה ומדברת. אמרתי לאברך שכל פעם נוספת לאותו רופא ששלחתי אותו אלי כדי שגם הוא יראה תפילות השי"ת, הוא הלך עם בתו לרופא וכאשר רק ראה אותה הולכת ברגליה נדהם מאוד. האדמו"ר הק' תיאר לנו איך הרופא זקף את ראשו והניח ידו על לבו, והכריז מה נפלא, הדבר פלא השם, פלאי השם.

(דורש טוב מועדים עמוד קנא)

יום ל"ג בעומר פוסקים כרשב"י בעולם העליון לפטור מן הדין

בתוך דברי הספוד של הגאון המהרש"ם על חמותו הרבנית ביום ל"ג בעומר נשא ואמר: מה דאיתא בגמ' לגבי הענשת הגוף והנשמה, הגמ' מביאה משל למלך שהיה לו פרנס נאה והורשיב ב' שומרים, א' חיצר וא' עיוור, דאחד בלי השני אינם יכולים למעול בשמירתם, ודנו הראשונים אם גוף ונשמה שזה בעצמו אינו יכול וזה בעצמו אינו יכול וכו', אולם במס' שבת איתא שרשב"י סובר שזה אינו יכול וזה אינו יכול שניהם פטורים (שבת צבא), א"כ לשיטתו גוף ונשמה שניהם פטורים מן הדין "וזהו רשב"י יכולני לפטור כל העולם מן הדין, ואף דאנן קיי"ל דלא כר"ש בזה, מ"מ היום שהוא הילולא דרשב"י זכותו יגן על כל המתים להיותם פטורים מן הדין. עכ"ל.

(שו"ת מהרש"ם ח"ב בהקדמה בהספוד על חמותו הרבנית ע"ה ביום ל"ג בעומר)

ל"א, כי לא תשכח מפי זרעו, אלא מה אני מקיים 'שוטטו לבקש דבר ד' ולא ימצאו, שלא ימצאו הלכה ברורה ומשנה ברורה במקום אחד (שבת קל"ח), מבואר בספרים הרמז בזה כי 'לא' תשכח' מפי' זרעו' סופי תיבות יוחאי, מאשר הוא הי' משורש נשמתו של משה רבינו ע"ה רעיא מהימנא, וזכותו עומד לנו להיות לעזר לכל הבאים לטהר אשר בשם חסיד יקרא לזכר נשמתו ע"ה לימוד זוהר הק', ומבואר בזה"ק (במדבר קכ"ד) בזכות ספרא דא יפקון מן גלותא.

זהו הרמז בר"ת ר'גלי ח'סידי י'שמור' [218] גימ' 'זוה"ר' [218], כי הוא השמירה מעולה בכל הענינים לזכר שמעון, וזכותו עומד עומד עומד במיד בבחי' צדיק יסוד עולם כמבואר בזהוה הק' בתוספות השייך לדף ק"ה ב' וירא עיי"ש.

(תפארת שלמה)

7172759@gmail.com

לקבלת הגליין 'באר בשדה' הי"ל בס"ד מדי שבת בשבתו אפשר ליצור קשר במייל:

באר בשדה - שטפנשט

הלכתי למלאות מים מן המעיין ונסתכלתי בבבואה שלי ופחזו עלי יצרי וביקש לטורדני מן העולם. אמרתי לו: 'רשע, למה אתה מתגאה בעולם שאינו שלך, במי שהוא עתיד להיות רימה ותולעה? העבודה שאגלחך לשמים'. מיד עמדתי ונשקתי על ראשו, ואמרתי לו: 'בני, כמוד ירבו נזירי בישראל, עליך הכתוב ואמר 'איש כי יפליא לנדר נדר נזיר להזיר לה'."

מכתב הסכמת הגה"צ רבי מאיר שטרן זצ"ל אב"ד מירון זצ"ל לספר 'עלי זבח' - חלאקה, ובו תוספת זכרונות ומנהגים למנהג קדוש זה לעשות החלאקה במירון

מכתב הסכמת הגה"צ אב"ד קארלסבורג זצ"ל לספר 'עלי זבח' - חלאקה, ובו תוספת מנהגים למנהג קדוש זה

המשך מעמוד 7

בלימוד הזוהר מקיים מצות עשה 'לדבקה בו'.

ודע שכל ספר הזוהר וחובו לימודו וכו' הכל מצות עשה לדבקה בו ולידע שיש אלוקי מצוי.

(נתיב מצותיך שביל היחוד שביל ב' אות ג')

בדור האחרון בסוף הימים יתגלה הזוהר ובזכות העוסקים יבוא משיח

הנה מבואר מכאן שהחיבור מהזוהר היה עתיד להיות גנוז, ובאותו הזמן יתהנו ממנו העלוינים והם המלאכים, עד שיבא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים, ובזכות העוסקים יבא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביתאנו, וזהו שאמר ובינינו ושבתם איש אל אחותו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל. כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם פסח ובדם מילה, כן גאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספות הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה.

(של"ה הק' עשרה מאמרות מאמר ראשון)

ביטול כל הגזירות רעות

ולו עמי שומע לי בעקבות משיחא אשר הרע והמינות גובר היו שוקדין כל ימיהם ללמוד ספר הזוהר והתקונים כתבי מרן בלול עם חסידות והקדמות של מרן הריב"ש זצ"ל והיו מבטלים כל הגזירות רעות והיו ממשיכים שפע ואור על כל העולמות וכן השפעות פשטיות, בני חיי מזוני טעמו וראו, כי טוב ה' ממש חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזוהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנוגע וביראה ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים.

(נצור חסד פרק ד' משנה ב')

המגן הגדול על בני ישראל בארץ ישראל עד סוף כל הדורות

הדבר ברור שעד היום הזה עומדים האבות הקדושים ונצבים בשמים ממעל להגן ולשמור על בני ישראל מאימת הענקים וכוחות הטומאה שלא יוכלו להזיק לשום יהודי. כשהייתי בפעם הראשונה במירון אצל ציון רבי שמעון בר יוחאי אמרתי שלא לחינם טמנו סביב רשב"י את בנו רבי אלעזר וכמה מתלמידיו הקדושים, כי הם הגיבורים העומדים סביב לציון הרשב"י שהוא המגן הגדול על בני ישראל בארץ ישראל עד סוף כל הדורות, ששום אויב ומוזיק לא יוכל לבוא אליהם, בכונה תחילה נמלט רשב"י להרי הגליל מאימת הרומאים, והסיבה אינה משום ששם מצא מסתור בין היערות וההרים, אלא משום שידע שהגליל עתיד להיחרב (סוטה מט, ב) וידע מה שנאמר (ירמיה א יד) מצפון תפתח הרעה על כל יושבי הארץ, ולכן רצה לשמור ולהגן על הגליל ויושביה. מסיבה זו נמלטו עוד הרבה תנאים בעת החורבן להרי הגליל, כפי שמקובל שהיו שם עשרים וארבע בתי מדרש שאת השרידים של אחד מהם ראיתי בעצמי והיום הוא חרב לגמרי ואינו עומד על תילו. זהו הסיבה שרואים את השמחה הגדולה שיש ביום ל"ג בעומר יום ההילולא של רבי שמעון שרבות מביני ישראל עולים לציונו, כי כולם מרגישים בחוש את השמירה שהוא מעניק לכל יושבי ארץ הקודש, יחד עם האבות הקדושים שבמערות המכפלה, שרשב"י עדיין שומר על בני ישראל כמו בחיים חיות, ולכן הוא יום שמחה לבני ישראל שרואים בחוש בתוך כל ההסתר פנים את הניסים והנפלאות שעושה עמם השי"ת בזכות אותו צדיק. אין לנו נס גדול מזה שבזמננו כשעברו כמעט אלפים שנה מהסתלקות רשב"י עדיין לומדים את תורתו בזוהר הקדוש ואת מאמרו בגמרא.

(שפע חיים דרשות חו"ר תשרי"מ מ"ח ישרה)

בכל מקומות מושבותיהם

'ורפאתי' [703] גימט' שמעון בר יוחאי [703], שלו"ם לרחוק ולקרוב אמר ה' ורפאתי, שאפי' לאותם שאין להם הזכות והיכולת לעלות למירון בעצם יום הקדוש יכולים להפיל תחינתם בכל מקום שהם, ויכולים להושיע בזכות התנא האלקי.

(הילולא דרשב"י)

נפקדו בוש"ק בזכות הרשב"י

בעינינו ראינו שהרבה חשוכי בנים (ל"ע) שנדרו נדר שבהוולד להם בן, יקרא את הבן הגולד 'שמעון' על שם רשב"י, או שנדרו שיעשו את התגלחת הראשונה של הילד במירון, ונושעו בזכות התנא רשב"י.

(טעמי המנהגים, עניני הילולא דרשב"י, בהג"ה לאות יא, עמוד רס"ג)

פזמון בר יוחאי מסוגל להארת הנשמה

שמעתי מחכמים גדולים אנשי שם שבאו מארה"ק, שכל מי שהאיר ד' רוחו עליו אף בחו"ל מנגן פזמון בר יוחאי, וזה סגולה להארת הנשמה, והוא מיוסד ומסודר דרך המעלות - סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה - מלמטה למעלה עד לראש הכתרים.

(בית רחל)

מקור סגולת ח"י ראטל משקה

קבלה בידם של אנשי אה"ק - סגולה לחשוכי בנים רח"ל, לנדב ח"י ראטל משקה ביומא דהילולא של ציון התנא האלקי רשב"י זי"ע ועכ"ל, לכן בחרתי בו לעשותו שליח מצוה להזכיר לטובה את הזוג... וינדב עבורם ח"י ראטל משקה כנהוג, וכאשר יעזור השי"ת ויפקדם בישועה במהרה, ומוכנים המה לשלם נדבת לבבם בשמחה.

(מתוך מכת"ק מהרה"ק רבי בן ציון הלברשטאם מבאבוב)

המשך בעמוד 5